

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. Варна, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Елена Ян. П.а
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело №
20233100900438 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от З. П. Н., ЕГН *****, с адрес: *****, срещу Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление гр.София пл. „Позитано“№ 5, с която са предявени обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл.432 КЗ и чл. 86 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **50 000 лв. /педесет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдание, емоционален стрес и негативни психически изживявания, в резултат на ПТП, настъпило на 12.09.2020г. на кръстовището на ГП III – 902 от гр. Варна за с. Оброчище с пътя за с. Осеново по вина на водача на лек автомобил "Сеат Ибиза" с ДК №***** – Д.И.К., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на писмената застрахователна претенция: 03.03.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване** с правно основание **чл. 432 ал. 2 КЗ вр. чл. 51 ал. 2 ЗЗД**, доколкото се твърди, че ищцата е съпричинила уврежданията си, чрез непоставяне на предпазен колан.

ИЩЦАТА твърди, че на 12.09.2020г. около 18.00ч. по ГП III-902 в посока от гр. Варна към с. Оброчище се е движил л.а.“Хонда Джаз“, управляван от Р.И.Н., като на предната дясна седалка се е возила като пътник ищцата – съпруга на водача Николов. Едновременно с гореописания автомобил по пътя, свързващ с.Осеново и ГП III-902 се е движил л.а. „Сеат Ибиза“ с рег. №*****, управлян от Д.И.К.. Водачът на л.а.“Хонда Джаз“, приближавайки Т-образното кръстовище образувано от пресичане на ГП III-902, намалява скоростта си от около 80 км/ч на около 58,64км/ч, след като вижда, че група автомобили излизат от второстепенния път от с.Осеново. Водачът на л.а. „Сеат Ибиза“, движещ се последен в групата от с.Осеново движещ се с около 25км/ч не спира на ПЗ“Б2“, разположен на около 16 метра от кръстовището и продължава към него. В момента, в който л.а. „Сеат Ибиза“ е бил изравнен с ПЗ“Б2“, зоната за пряка видимост на водача му е била около 49,21м към приближаващия л.а.“Хонда Джаз“. В момента, в който л.а. „Сеат Ибиза“ е пресякъл ДРРП и е навлязъл в кръстовището, разстоянието на което се е намирал към потенциалното място на удара е било около 3,30м, а отстоянието на л.а.“Хонда Джаз“ от МУ е било 7,74м, като пряката видимост на водача му към навлизащия отдясно на кръстовището л.а. „Сеат Ибиза“ е било 8,41м. При така сложената ситуация, водачът на л.а. „Сеат Ибиза“ продължава движение, а водачът на л.а.“Хонда Джаз“, виждайки отнетото му предимство, успява аварийно да отклони на свое ляво, след което настъпва удар, между двата автомобила. След сблъсъка л.а. „Сеат Ибиза“ остава в покой около вертикалната си ос, а л.а.“Хонда Джаз“ отклонява движението си наляво, като навлиза последователно в лявата канавка и в зоната на нива. Вследствие на удара, ищцата като пътничка в л.а.“Хонда Джаз“, усетила силен удар, като с помощта на притекли се на помощ хора излязла от колата и след като се е изправила усетила силна болка в гърдите. Интензитетът на болката бил много висок, не можела да си поема въздух, движела се трудно с помощта на дошлите на помощ хора. Откарана била с линейка в спешен кабинет на „Св.Анна-Варна"АД. Направена ѝ била рентгенова снимка на гърдите и след като я прегледал хирург, констатирал

счупване на гръдната кост. Ищцата твърди, че както в момента на удара, така и в продължение на 2 месеца, интензитетът на болките в гръдната област бил много висок. Трудно и болезнено си поемала въздух, като не можела да кихне, да се изкашля и да се засмее, заради силната болка. Наложило се да спи седнала, тъй като не можела да легне от болката. Пояснява, че самото лежане било болезнено и нетърпимо, също както и ставането и лягането от леглото. В продължение на около 2 месеца и половина спяла в седнало положение, поради което и загубила нормалния си сън за този период от време. Изживявала и към настоящия момент инцидента в съня си, като усещане за болка и под формата на ярки сцени. Твърди, че загубила апетит и отслабнала значително. Непрестанно била напрегната и то за период от около една година. След инцидента ищцата започнала да проявява несигурност да пътува в пътно превозно средство, която съществувала и към настоящия момент. Страхувала се от приближаващи автомобили. Проявявала нервност и напрегнатост при пътуване, каквито не били налични преди ПТП. Всичко това се отразило отрицателно на ищцата, като затруднявало личния ѝ живот и нарушило нормалното ежедневие. Във връзка с настъпилото произшествие било образувано ДП № 295/2020 г. по описа на РУ на МВР – Аксаково. Твърди, че причина за настъпилото ПТП носи водачът на л.а. „Сеат Ибиза“ с рег. №*****, Д.И.К.. Противоправните му действия се изразявали в нарушение правилата за движение по пътищата, като не е пропуснал ППС движещо се по път с предимство, с което си поведение нарушил чл.50 от ЗДвП въдв вр. чл.45, ал.2 от ППЗДвП и по непредпазливост, причинил средна телесна повреда на З. Н. П., изразяваща се в трайно затруднение на движението на снагата – престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“, пр.2, вр. чл.342 от НК, за което бил признат за виновен и на осн. чл.78а, ал.1 от НК му било наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 1000/хиляда лева/ с Решение № 264/15.02.2023г., влязло в законна сила на 03.03.2023г. по АНД №1322/2022г. по описа на ВРС, 28 нак. състав. Към момента на ПТП, за лекия автомобил с марка „Сеат Ибиза“ с рег. № ***** била налице сключена с ответника Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД полица № ***** за застраховка Гражданска отговорност, която полица била действаща към датата на ПТП. Застрахователят е бил уведомен с претенция за изплащане на застрахователно събитие на 12.09.2020г., обаче е отказал да определи и изплати обезщетение

за претърпените вреди.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер. Оспорват се вида и характера на настъпилите увреждания, както и причинно - следствената връзка между деликта и претърпените неимуществени вреди, поради липса на доказателства. Оспорва се и наличието на физически увреждания, както и размера на претендираното обезщетение като прекомерен. Навежда се възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата, тъй като същата не е била с поставен предпазен колан. Оспорва се и исковата претенция за присъждане на законна лихва досежно началното начисляване на същата, като сочи че следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 497 от КЗ.

В срока по чл. 372 от ГПК, ИЩЕЦЪТ депозира допълнителна искова молба, с която поддържа предявения главен, респ. акцесорен иск по основание и размер. Намира възраженията на ответника по размера за неоснователни, както и оспорва твърденията за наличие на съпричиняване. Изрично сочи, че в настоящия случай ищцата е била с поставен предпазен колан, което и довело до нараняванията ѝ. Оспорва като неоснователни и твърденията, че съпругът на ищцата бил виновен като съизвършител или носел самостоятелна вина за инцидента, като се позовава на влязлото в сила решение на наказателния съд.

В срока по чл. 373, ал. 1 от ГПК, ОТВЕТНИКЪТ депозира отговор на допълнителната искова молба, с който поддържа първоначалния си отговор и наведените в него фактически и правни доводи и доказателствени искания.

В насроченото открито съдебно заседание за ищеца се явява процесуален представител, който поддържа предявените искове, моли за уважаването им и за присъждане на разноски по представен списък. За ответника не се явява законен или процесуален представител.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна:**

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 12.09.2020г., на кръстовището на ГП III - 902 от гр. Варна за с. Оброчище с пътя на с. Осеново, Д.И.К., ЕГН ***** извършил престъпление по чл. 343, ал. 1, б.

„б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1 НК, като при управление на лек автомобил „Сеат Ибиза“ с рег. № *****, не пропуснал пътно превозно средство, движещо се по пътя с предимство, нарушил чл.50 от ЗДвП във вр. чл. 45, ал. 2 от ППЗДвП и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на ищцата З. П. Н., изразяваща се в трайно затрудняване на движението на снагата, доколкото е налице влязло в сила решение № 264/15.02.2023 г. по НАХД № 1322/2022 г. по описа на РС – Варна, което на основание чл. 300 ГПК обвързва съда с установеното в него досежно дееца, Д.ието и настъпилите последици /съобразно разясненията пот.15 от ТР № 6/ 6.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС относно решението по чл.78а НК/.

Също така, на основание чл. 161 от ГПК, е прието за установено между страните, че към 12.09.2020г. лек автомобил с марка „Сеат Ибиза“ с рег. № ***** е бил застрахован от ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“, а същото се установява и от справката в електронната система на Гаранционен фонд.

На л. 13 – л.16 от делото е прието доказателство, установяващо, че ищцата е отправила застрахователната си претенция към ответника на 19.04.2023г. за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди. С писмо от 11.07.2023г. застрахователят е отказал изплащане на застрахователно обезщетение.

На л. 8 до л. 12 от делото е ангажирана медицинска документация, от която се установява, че ищцата е претърпяла фрактура на стернума.

По делото за установяване на продължителността на лечението в резултат на уврежданията, както и за механизма на ПТП във връзка с възраженията за съпричиняване е изслушано и прието комплексното заключение на инж. Й. М. и д-р Д. Д. по допуснатата съдебно-автотехническа и медицинска експертиза (КСАТМЕ) – л. 78-82, което съдът кредитира като неоспорено от страните и кореспондиращо с останалия доказателствен материал. Вещите лица сочат, че в резултат на птп като пътник на предна дясна седалка в лек автомобил, настъпило на 12.09.2020г., ищцата получила счупване на гръдната кост. Транспортирана и приета била в Спешен център при МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД, където били проведени рентгенографии, консулти и назначена терапия с обезболяващи. Съобразно заключението, травматично увреждане от този вид обичайно отзвучавало в рамките на 2,5 -3

месеца, като нямало данни за възникнали усложнения, а оздравителният процес бил протекъл без дефицит. Сочат, че лекият автомобил „Хонда Джаз“ е оборудван с триточкови предпазни колани и към момента на процесното ПТП пострадалата е била с поставен предпазен колан, при което се било реализирало и счупването на гръдната кост. Заклучават, че ако пострадалата не била с поставен предпазен колан, биха се реализирали и други увреждания. При изслушване на заключението в осз, вещите лица сочат, че основното счупване се е реализирало именно като коланна травма – от въздействието на коланния ремък върху гръдната кост.

По делото е прието и изслушано заключението на вещото лице Ч. М., по допуснатата съдебно-психологична експертиза (СПЕ) – л. 108 – л. 115. По него вещото лице сочи, че първоначално, ищцата, водена от свойствения ѝ самоконтрол на реактивността е подтиснала естествената си реакция, и е изпитала уплаха, основно от внезапността и необратимостта на случилото се. Няколко часа по -късно, тя осъзнава каква опасност всъщност е преживяла. Узнаването на заплахата за живота и здравето ѝ, както и осъзнаването, че тя по никакъв начин не е имала възможността да предотврати събитието, и че няма и да може за в бъдеще да предотвратява подобни инциденти, вече се е отразило травматично на психиката на ищцата под формата на психична травма. При изживяване на случилото се имала страхови изживявания, изпитвала притеснения, усещала безпокойство, несигурност. Имала е натрапчиви идеи и мисли, за възможно ново ПТП, в сходни с процесното ПТП пътни ситуации, изпитвала дискомфорт при пътуване. По отношение на телесните повреди от ПТП съобщава, че са довели до нарушения в съня, до ограничаване на обичайните ѝ активности по отношение на домакинството, самообслужването и свободното ѝ време в рамките на три месеца. Бил е нарушен стереотипа на ежедневието ѝ, изпитвала е дискомфорт. Събитието се е отразило психотравмено на личността ѝ. Психическата травма е отшумяла в значителна степен, до рядко по изява изпитване на безпокойство при сходни с ПТП ситуации, без страхови изживявания и тревожна напрегнатост.

За установяване на твърденията на ищцата за претърпените болки и страдания, са разпитани свидетелите М. П. С. и Р.И.Н., чиито показания съдът кредитира, след като съобрази, че първата е сестра на ищцата, а вторият – съпруг на ищцата, и доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал. Показанията на свидетелите са еднопосочни и сочат, че в резултат

на ПТП, ищцата е претърпяла счупване на гръдната кост, което било изключително болезнено и остро в първите 2-3 месеца, като отнело около 5-6 месеца до година за пълното ѝ възстановяване. През острия период ищцата не успявала да си поеме нормално въздух, не успявала да седне, а трябвало да се подпре. Счупването ѝ пречело да се изкашля, изкиха и се налагало да придържа с ръка мястото на счупване. Не успявала да легне и да спи в легнало положение, като нарушен бил респективно и съня ѝ. Не е имала възможност и да се обслужва, както и да извършва всички битови дейности, което правила без проблем преди ПТП-то. Същата била много дейна и активна, а след травмата се наложило да се обездвижи. Придобила и страх и тревожност при возене в автомобил и при разминаване в определени ситуации. И двамата свидетели сочат, че към момента физически се била възстановила напълно, като останала тревожността от возенето в автомобил.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съобразно чл.432 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка "Гражданска отговорност" се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. Съобразно разпоредбите на чл.498, ал.3 КЗ вр. чл.496 КЗ вр. чл.380 КЗ, е предвидено да изтече определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции. В този смисъл на първо място съдът следва да прецени дали е допустим предявеният иск, т.е. ищецът следва да представи надлежни доказателства, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно

обезщетение, както и че е изтекъл срока по чл. 498 ал.3 вр. чл. 496 КЗ.

В процесния случай, ищцата е отправила писмена застрахователна претенция към ответника, която е получена от него на 19.04.2023г., като в отговор застрахователят с писмо от 11.07.2023г. е отказал изплащане на обезщетение, като претенцията в този случай е предявена в хипотезата на чл. 498 ал.3, предл. второ от КЗ – отказ на застрахователя, поради което и предявеният иск е допустим.

За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищцата е да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответното застрахователно дружество и покриваща отговорността на водача на лек автомобил „Сеат Ибиза“ с рег. № *****, и настъпилото застрахователно събитие в срока на действие на застраховката; 2/ Д.И.К. - водачът на лек автомобил с марка „Сеат Ибиза“ с рег. № ***** да е нарушил правилата за движение по пътищата, управлявайки застрахования автомобил и да е предизвикал ПТП-то; 3/ именно в резултат на ПТП-то да са настъпили вредите, т.е причинно -следствената връзка и конкретния вид и размер на вредите; в тази връзка на установяване подлежи конкретния вид, характер, интензитет и продължителност на неимуществените вреди по вид и размер.

В тежест на ответника е да докаже конкретни факти и обстоятелства по направеното от него възражение за съпричиняване за непоставен предпазен колан, както и че именно с тези си действия ищцата е допринесъл за своето увреждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от Д.ието, относно това, дали е извършено Д.ието, неговата противоправност и виновността на дееца. / в този смисъл Решение № 29 от 14.05.2016 г. по т. д. № 94 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 1-во тър. Отделение/. В случая е налице влязло в сила решение № 264/15.02.2023 г. по НАХД № 1322/2022 г. по описа на РС – Варна, което обвързва съда с установеното в него досежно дееца, Д.ието и настъпилите последици, съобразно разясненията пот.15 от ТР № 6/ 6.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС относно решението по чл.78а НК. Обвързващият

характер на постановеното решение се отнася до всички установени от наказателния съд елементи на престъпния състав. В случая и доколкото престъпният резултат включва конкретен вид телесно увреждане, а именно средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на гръдната кост, което е обусловило трайно затруднение в движението на снагата, то настоящият състав е обвързан от констатирания вид на увреждането, който е част от обективната страна на състава на престъплението по чл. 343 ал.1 б. „б“ от НК. В този смисъл и съдът с доклада по делото е приел за безспорно установени и доказани в настоящото производство, установените с решението определени обстоятелства. С оглед на горното и ищцата е доказала при условията на пълно и главно доказване извършването на Д.ието, противоправността му - същото осъществява състав на престъпление, поради което е и противоправно, както и виновността на водача- също установена по наказателното дело, въпреки че същата следва да се презумира в гражданския процес при наличието на останалите обективни елементи от състава на непозволеното увреждане. По отношение на тези елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане съдът е обвързан от задължителната сила на присъдата и те не подлежат на повторно изследване.

От събраните гласни доказателства и изготвената съдебно-медицинска експертиза /която не беше оспорени от страните/, се установяват твърдяните физически болки, страдания, негативни психически преживявания и емоционален стрес, обикновено проявяващи се при подобен вид увреждания вследствие на затруднение в движението на ищцата и невъзможността самостоятелно да извършва всекидневните битови дейности и да се обслужва за един не кратък период от време. Въз основа на заключението на вещото лице по СМЕ, съдът приема, че ищцата е била приблизително 2 месеца в остра фаза, което обстоятелство излагат и свидетелите. Същата е била в невъзможност да спи, да седи нормално, било е необходимо да бъде подпряна, като е изпитвала и силни болки при закашляне, кихане или по-дълбоко поемане на дъх. Увреждането на ищцата наложило същата да бъде обездвижена за период от около два месеца с невъзможност да се движи самостоятелно –необходима ѝ била чужда помощ да стане или да седне. Наложило се сестра ѝ и съпругът ѝ да се грижат за нея, заради продължителния период на затрудненията в движението, като за пълното възстановяване, свидетелите сочат период от около година. Вещото лице по

приетата и неоспорена СПЕ установява, че ищцата и към днешна дата изпитва емоционален стрес и напрежение, когато се налага да се вози на автомобил, което се потвърждава и от гласните доказателства. Във физически аспект към момента ищцата напълно се е възстановила.

С оглед на всичко гореизложено се установяват всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане, които съдът е възложил в доказателствена тежест на ищцата.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. С Постановление No 4 от 23.12.1968г. на Пленума на Върховния съд, което е постановено при действието на отменения ЗУС и е определено като задължително за съдилищата, съобразно Тълкувателно Решение No 1 от 2010г. по тълк.д. 1 / 2009г. на ВКС, са дадени надлежни разяснения за критериите, от които следва да се ръководи съда при определяне на размера на обезщетението по справедливост. Според мотивите в посоченото постановление, понятието "справедливост" не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. В тази връзка, съдът извърши и подробната преценка на всички обективни обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне на размера на обезщетението, а именно: характера на увреждането – нанесената средна телесна повреда, която е от естество, че възпрепятства за не кратък период изобщо движението на ищцата и съответно самостоятелното ѝ обслужване за период от около 2 месеца; обстоятелството, че в резултат на случилото се ищцата е в състояние на тревожност и притеснения, свързани с возене или управление на автомобил. Удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се

отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло. След като съобрази всички гореизложени фактори, настоящият състав намира, че справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД би било обезщетение в размер на сумата от 35 000 лв.

В рамките на производството от ответника е направено възражение за съпричиняване, като това възражение следва да се подведе под нормата на чл. 51 от ЗЗД, според която ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съпричиняването не е елемент от фактическия състав на Д.ието. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд. / в този смисъл и Решение № 51 от 03.05.2017 г. по т. д. № 1971 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение/. На това основание и съдът следва да разгледа възражението за съпричиняване. Твърденията на ответника са, че ищцата е допринесла за увреждането, доколкото е била без поставен предпазен колан. Застрахователят не успя да проведе пълно и главно доказване на фактите и обстоятелствата, които са възложени в негова доказателствена тежест. Заключение на вещите лица по КСАТМЕ е категорично в насока, че ищцата е пътувала с поставен предпазен колан, като самият той е и станал причина за счупването на гръдната ѝ кост, но са предотвратени други увреждания. Възражението за съпричиняване се явява неоснователно.

Доколкото съдът намира за основателна претенцията за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 35 000 лв., то претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата също се дължи. Претендираната дължима законна лихва върху сумата за обезщетение за неимуществени вреди следва да се изчисли от най -

ранната дата измежду следните: датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 ГПК или от датата на уведомяване или предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, съобразно разпоредбата на чл. 429 ал.3 от КЗ. В случая, ответното застрахователно дружество е уведомено за претенцията на ищеца на 19.04.2023г. и ответникът не е изплатил обезщетение, поради което претенцията следва да бъде уважена съобразно чл.429, ал.3 от КЗ от датата, на която е предявена застрахователна претенция от увреденото лице – 19.04.2023г.

По разноските:

Страните са направили искане за присъждане на разноски. Предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК и двете страни имат право на разноски съразмерно с уважената и отхвърлената част от иска. Следва да се има предвид, че ищцата е освободена от заплащане на държавна такса и разноски на основание чл. 83 ал.1 т.4 от ГПК.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 38 ал.2 от ЗА на адвоката на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение, което съдът изчислява върху присъдените суми, съобразно размерите по Наредба № 1 от 9 Юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или това е сумата от 3550 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответната страна следва да заплати държавна такса за уважената част от исковете по сметка на ВОС в размер на 1450 лв., както и разноските за възнаграждения на вещи лица – 200 лв. по приетата КСМАЕ и 300 лв. по СПЕ, или общо 500 лв.

С оглед изхода от спора, съразмерно с отхвърлената част от иска и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника се дължат разноски за заплатените депозити за вещи лица / внесени са общо 400 лв./ и юрисконсултско възнаграждение /което съдът с оглед на обстоятелството, че страната не се явява в осз, определя на 100 лв./. Съответната част, която следва да се присъди съразмерно с отхвърлената част е 120 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление гр.София пл. „Позитано“№ 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на З. П. Н., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **35 000лв. /тридесет и пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдание, емоционален стрес и негативни психически изживявания, в резултат на ПТП, настъпило на 12.09.2020г. на кръстовището на ГП III – 902 от гр. Варна за с. Оброчище с пътя за с. Осеново по вина на водача на лек автомобил "Сеат Ибиза" с ДК №***** – Д.И.К., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на застрахователната претенция – 19.04.2023г. до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди **за разликата над 35 000 лв. /тридесет и пет хиляди лева/ до предявения размер от 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/**, като **неоснователен**.

*СУМИТЕ могат да бъдат заплатени от Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, в полза на З. П. Н., ЕГН *****, по нейната банкова сметка с IBAN: ***** при „Банка ДСК“ АД.*

ОСЪЖДА Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление гр.София пл. „Позитано“№ 5, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на Варненския окръжен съд сумата от **1450 /хиляда четиристотин и петдесет лева/**, представляваща дължимата държавна такса, както и сумата от **500 лв. /петстотин лева/**, представляваща дължимите разноски за заплатени възнаграждения за вещи лица, като и сумата от **5 лв. /пет лева/**, държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, **на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК**.

ОСЪЖДА Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на

управление гр.София пл. „Позитано“№ 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д. П. Й.–член на Варненска адвокатска колегия, със съдебен адрес: *****, сумата от **3550 лв. /три хиляди петстотин и петдесет лева/**, представляващи адвокатско възнаграждение за осъществена от последния безплатна адвокатска помощ, изразяваща се в процесуално представителство и защита на ищцата З. П. Н., ЕГН *****, с адрес: *****, в производството по т. д. № 438/2023г. по описа на Окръжен съд – Варна, **на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв.**

ОСЪЖДА З. П. Н., ЕГН *****, с адрес: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователно еднолично акционерно дружество “Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление гр.София пл. „Позитано“№ 5, сумата от **120 лв. /сто и двадесет лева/**, представляваща съответната част от направените разноски от ответника, **на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____